Mula sa Uplook, 2002

J. B. Nicholson Jr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 2002”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Walang Katapusan sa Tanaw (Pebrero-Marso 2002)

Mula sa Uplook, Pebrero-Marso 2002. Editoryal.

Ang buhay natin ay umaabot mula sa pagsilang hanggang sa walang hanggan

Ilang araw ba sa buhay mo ang talagang hindi malilimutan? Isang mahalagang anibersaryo dito; isang espesyal na kaarawan doon; isang pagtatapos sa pag-aaral o pagreretiro. Sana, para sa mananampalataya, may mga araw din ng malalim na pakikitungo sa Diyos—ang ating mga Peniel at Elim at Bethel at Hebron, ang mga panahon natin ng pakikipagbuno, ng pagpapanibagong-lakas, at ng paghahayag. Tulungan nawa tayo ng Diyos na magtayo ng mga bunton ng bato para alalahanin ang mga iyon.

Kadalasan, sa ilalim ng pangalan sa lapida ay nakasulat ang dalawang petsa—ang araw ng pagsilang at ang araw ng kamatayan. Sa pagitan nila ay may maliit na pahigang guhit, na kung minsan ay tinatawag na "maikling gitling"—at bagay nga, dahil iyan ang tila buhay natin: isang maikling gitling mula sa una nating iyak hanggang sa huli nating hininga.

Madalas magdagdag ang mga Kristiyano ng isa pang petsa sa kanilang lapida, ang araw na sila'y ipinanganak na muli. Tama ang pakiramdam nila na ang tunay na simula ng kanilang buhay ay hindi noong sila'y naging anak ng lahi ni Adam, kundi noong araw na sila'y naging anak ng Diyos. Pero hayaan ninyong imungkahi ko na medyo kaduda-duda rin ang isa pang petsa (ang araw ng kamatayan ng mananampalataya), at kailangan din itong

itama sa ating isip kung hindi man sa ating lapida. Ang araw ng kamatayan ng isang Kristiyano ay hindi hantungan kundi paglipat, hindi katapusan ng buhay kundi ang tunay na simula nito. Mas ginusto ng Panginoong Jesus ang salitang "natutulog" kaysa "patay" kapag nagsasalita Siya tungkol sa mga Kanya. Hindi lang ito laro ng salita. Ang pagtulog ay bahagya at pansamantalang paghihiwalay lamang. Ang taong natutulog ay naroon at wala roon nang sabay. Kaya ang mga mananampalatayang "natutulog" ay hindi na pisikal na kasama natin, pero kapwa tayo "na kay Cristo." Lahat tayo ay kabilang sa "buong sambahayan sa langit at sa lupa." Iisa ang buhay natin at iisang Panginoon ang ating sinasamba. Isang sigaw lang, at tayo'y "aagawing kasama nila" upang makasama ang Panginoon magpakailanman. Iyan ang araw na hindi malilimutan, ang araw ng pag-agaw sa bayan ng Diyos. Baka bibilis ang tibok ng ating puso at aangat ang ating ulo kung ipapaalala natin sa ating sarili ang pinakakamangha-manghang mga bagay sa araw na iyon, ang pinakadakilang araw sa lahat para sa atin.

1. MAKIKITA NATIN SIYA. Gaano man kalawak ang matatanaw sa araw na iyon, tiyak na ito ang magiging tugatog ng langit. Maglalaho ang mga kagandahan ng lupa, at lalabo ang iba pang kaluwalhatian ng langit sa "liwanag ng... mukha ni Jesu-Cristo." "...Sa aking laman ay makikita ko ang Diyos: na makikita ko ng aking sarili, at mamasdan ng aking mga mata, at hindi ng iba" (Job 19:26-27). "Makikita ng iyong mga mata ang hari sa Kanyang kagandahan" (Isa. 33:17). Hindi tayo maniningkit ng mata mula sa likod ng karamihan, kundi lubos na mabibighani nang mukhaan, may paggalang pero walang takot, sapagkat "ang sakdal na pag-ibig ay

nagpapalayas ng takot." "Makikita nila ang Kanyang mukha" (Rev. 22:4). At hindi na natin Siya mawawala sa ating paningin kailanman.

2. MAKIKILALA NATIN SIYA. Isinulat ni Robert Browning: "...isang mukhang tulad ng Aking mukha ang tatanggap sa iyo; isang Taong tulad Ko ang iyong iibigin at iibig sa iyo magpakailanman; isang kamay na tulad ng kamay na ito ang magbubukas sa iyo ng mga pintuan ng bagong buhay!" Ganoon nga ang mangyayari. Hindi isang estranghero kundi isang kilalang-kilalang Kaibigan ang sasalubong sa atin. At sa labis nating pagkamangha, sa kabila ng ating pagkukulang at pagkatisod-tisod sa daan pauwi, tuwang-tuwa Siya na naroon na tayo. "Makigalak kayo sa Akin," sasabihin Niya, sapagkat "Makikita Niya ang bunga ng paghihirap ng Kanyang kaluluwa, at Siya'y masisiyahan" (Isa. 53:11).

3. MAGIGING KATULAD NIYA TAYO. Hindi ko alam ang lahat ng kahulugan niyan, pero tiyak na hindi ibig sabihin nito na magiging iba tayo sa Kanya! Sa wakas, iibigin natin ang iniibig Niya, makikita natin ang mga bagay ayon sa pagtingin Niya, at mabubuhay tayo gaya Niya para sa ikalulugod ng Diyos. At ano ang magpapangyari nito? Ano ba ang nagpapangyari ngayon na tayo'y lalong maging katulad Niya? "Sa pagmamasid na tulad sa salamin ng kaluwalhatian ng Panginoon, [tayo'y] binabago sa gayon ding larawan..." (2 Cor. 3:18). Kaunti kaya ang pagbabago natin dahil kaunti lang ang pagtingin natin sa Kanya? Pero sa araw na iyon, "...tayo'y magiging katulad Niya; sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya [talaga]" (1 Jn. 3:2).

Ang lugar na inihanda ng Diyos para sa atin ay ang makasama Siya; at ang layuning itinalaga ng Diyos ay ang maging katulad Niya.

May luma akong aklat ng mga kuwento na kasama ang pagbabagong-loob ng isang taong nakalista lamang bilang "M. C." Nang iligtas siya ng Panginoon, mula sa pusong puno ng pasasalamat ay sinabi niya, "Jesus, hindi Mo na maririnig ang katapusan nito!"

Amen diyan.

Mga Ulat Mula sa Iba't Ibang Panig ng Mundo (Pebrero-Marso 2002)

Mula sa Uplook, Pebrero-Marso 2002. Artikulo.

Patikim lang.

Sa salu-salo ng kumperensya, nagbigay ng maikling ulat tungkol sa ilang nakapagpapalakas-loob na nangyayari sa iba't ibang panig ng mundo.

Madalas, kapag wala tayong naririnig na mabubuting bagay na ginagawa ng Panginoon, inaakala nating walang nangyayari. Puwede tayong tamaan ng "Elijah Syndrome"—"Ako lamang, ako lamang ang naiwan"—dahil hindi natin alam ang tungkol sa pitong libong hindi lumuhod kay Baal. At hindi pa kasama sa bilang na iyon ang babae sa Shunem, o si Elisha sa Meholah, o ang mga anak ng mga propeta sa Jericho, o ang balo sa Lebanon, o kung ilan pang iba. Nasa oras ang Diyos. Matatapos ang lahat ng Kanyang gawain. Ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig. Narito ang ilang halimbawa lamang ng Kanyang gawain sa ilang bansa sa Malayong Silangan at Gitnang Silangan.

Ang Malayong Silangan

JAPAN: Sa isang kumperensya kamakailan ng mga mananampalataya ng mga assembly malapit sa Osaka, isang libo ang nagtipon sa pinakamataas na hotel sa Kanlurang Japan. Sa 126 milyong tao sa Japan, tinatayang 0.3% lamang ang mga evangelical na Kristiyano. Maaaring kakaunti at maliliit ang mga assembly, pero seryosong-seryoso ang mga mananampalataya. Nang dumalaw ako roon,

napakumbaba ako sa kanilang sigasig at pagkagutom sa Salita.

Ipanalangin po ninyo ang ministeryo sa radyo na naghahatid ng ebanghelyo sa buong Kanlurang Japan, ang malawakang pamamahagi ng tract, at ang dalawang camp ng mga assembly, na parehong mga isandaang milya ang layo mula sa Tokyo. Nakakita ang gawaing ito sa camp ng masaganang pagpapala sa buhay ng mga kabataang Hapon mula nang magsimula ito noong 1959.

Pinasasalamatan din ang panalangin para sa dalawang kapatid na babaeng Hapon na isinugo sa Pakistan, kung saan may magandang gawain kasama ang mga misyonero mula sa UK, Germany, India at iba pa.

KOREA: Napakagandang makita ang malawakang pagtugon sa ebanghelyo sa Japan na gaya ng ginagawa ng Panginoon sa Korea. May mga 230 assembly sa South Korea (mga dalawang beses ng bilang sa Japan). Sinasabi ng estadistika na 25% ng mga Koreano ay Kristiyano; ang Panginoon ang nakaaalam kung ilan ang tunay na ipinanganak na muli.

May ilang misyonero (mula sa Germany, Canada at US) sa Korea, pero ang nakatutuwang balita ay nagiging mahalagang bansang nagsusugo na ang Korea. Ang mga assembly sa Korea ay nagsugo na ng mga misyonero sa China, Kampuchea (Cambodia), Mongolia, Nepal, Viet Nam, India, Pilipinas, Thailand, at Indonesia. Marami sa mga bansang ito ay mahirap pasukin kahit ng mga taga-Kanluran.

Napakagandang makita ang isang dosenang kapatid na Koreano sa kumperensya sa Japan. Dahil sa kasaysayan ay labis na nagdusa ang Korea sa kamay ng mga Hapon (mula pa noong 1500s!), katibayan ng masaganang

biyaya ng Diyos na makita silang magkasamang nagpuputol-putol ng tinapay. Ang yumaong si Gifford Beckon ay nagdala ng pasaning ito nang mahigit isang dekada—na makitang may tulay sa pagitan ng mga kapatid na Hapon at Koreano. "Mapapalad ang mga mapagpayapa."

CHINA: Isang kapatid na pamilyar sa gawain sa malawak na lupaing ito na may mahigit 1 bilyong kaluluwa ang sumulat: "Mas malaki na ang 'kalayaan' sa pagsamba kaysa dalawampung taon na ang nakararaan, pero marami pa ring pag-uusig sa mga Kristiyano sa China. Malaki ang inilago ng opisyal na iglesya, pero mas mabilis pang lumago ang mga house church... kumikilos ang Panginoon ayon sa Kanyang kalooban sa China ngayon. Libu-libo ang lumalapit sa pananampalataya sa Panginoong Jesus."

Sabi ng isang kapatid na pumapasok-pasok sa China: "Sa kasalukuyan, may mag-asawang naglilingkod... sa gitnang China na lumapit kay Cristo mga limang taon pa lamang ang nakararaan. Matapang sila sa ebanghelyo at sa pamamagitan ng malawak na network ay nagbibigay sila ng mga babasahin sa pagdidisipulo sa iba... Sa nakaraang 18 buwan, nakapag-imprenta at nakapamahagi sila ng halos 18,000 aklat... Sampung buwan na ang nakararaan, may mahigit 7500 aklat ang kaibigan ko sa kanyang apartment, 3000 dito ay itinago bilang isang 'kamang aklat' na tinutulugan niya.

"Mabisang kasangkapan ang mga DVD, CD, at VCD sa pagpapahayag ng mabuting balita sa China. May mahigit 200 iba't ibang CD ang mag-asawang ito; nakakakopya sila ng sampu bawat araw. Nakatutulong ito sa pamamahagi dahil mas madaling itago ang isang

CD kaysa sa maraming aklat na laman nito... Ginagamit ng mag-asawang ito ang pinakabagong teknolohiya para isulong ang kaharian ng Diyos sa China. Ipanalangin ninyo sila dahil namumuhay rin sila sa bingit, isinasapanganib ang kanilang buhay para kay Cristo."

VIET NAM: Ang bansang ito na winasak ng digmaan ay opisyal pa ring Komunista, bagaman dahan-dahan na itong nagbubukas sa Malayang Mundo. Sumulat ang isang kapatid na dumadalaw roon:

"Kahawig ng sitwasyon sa China, maliban sa mas kakaunti pa ang mga 'Protestanteng' iglesyang opisyal na bukas. Halimbawa, sa Hanoi na may mga 5 milyong tao, iisa lang ang 'Protestanteng' iglesyang kinikilala ng gobyerno. Maraming house church ng iba't ibang paniniwala...

"Sinikap ng gobyerno ng Vietnam na pigilan ang paglago ng iglesya, lalo na sa mga probinsya kung saan nakatira ang maraming katutubong grupo. Nagpadala kami ng tulong sa ilang pamilya na ang ama ay nakakulong dahil sa 'ilegal na gawaing panrelihiyon.'

"Marami sa mga nangunguna sa pag-eebanghelyo sa Viet Nam ay mga kapatid na lalaki at babae na nakakilala sa Panginoon bilang Tagapagligtas habang nasa mga refugee camp sa Hong Kong. Kapag dumadalaw ako sa Viet Nam, madalas akong sinusundan ng mga pulis na nakasibilyan, at bagaman hindi pa ako naaaresto kailanman, madalas dalawin ng pulis ang mga Kristiyano pagkatapos ko silang puntahan. Minsan ay dinadala sila para tanungin. Sa kabila nito, sabik pa rin silang dumalaw ako nang madalas hangga't maaari. Nagdadala ako ng mga Biblia at iba pang babasahin..."

PILIPINAS: Sa tingin mo ba, wala sa kontrol ng Diyos ang nangyayari sa mga Burnham sa Pilipinas? Nawalan ba Siya ng kontrol sa isang isla ng Mindanao? Pero paano pa ba madadala ang ebanghelyo sa mga kasamahan ng Al Qaeda? Kumbinsido si Paul na maliligtas ang ganoong mga tao dahil ganoon siyang uri ng tao noon—pumapatay siya ng mga Kristiyano bilang hanapbuhay. At nakakita siya ng mga taong naligtas sa sambahayan ni Caesar. Alam din niya na isa sa mga matanda sa assembly sa Antioch ay kapatid sa ama ni Herod. Alam niyang kaya ng Diyos na magligtas nang lubusan, at dapat nating ipanalangin na ang ilan sa mga teroristang Abu Saief na ito ay magtiwala sa Tagapagligtas sa pamamagitan ng kanilang pakikisalamuha sa mga Burnham.

Kilalang may mahigit 150 assembly sa Pilipinas, pero marami pang gawaing dapat gawin. Ang mga assembly na ito ay nasa 8 lamang sa 700 isla na may nakatira! Dapat ding banggitin, gayunman, na ang ikaanim na bahagi ng kabuuang populasyon na mga 75 milyon ay nasa Kamaynilaan, kung saan masigla ang gawaing Kristiyano. Gayunman, sa isla ng Luzon kung saan naroon ang Maynila, may 55 grupo pa ring hindi naaabot ng ebanghelyo.

INDONESIA: Kasunod ng China at India, ang Indonesia ang ikatlong pinakamataong bansa sa mundo. Opisyal itong bansang Muslim. Nitong mga nakaraang buwan, maraming Kristiyano ang pinatay doon. Hindi pa rin matatag ang kanilang kalagayan. Lumilikas ang mga misyonero o nananatiling tahimik at hindi nagpapapansin. May mahigit 300 grupo ng mga tao sa Indonesia na hindi pa naaabot ng ebanghelyo.

Nitong nakaraang ilang buwan, nagpadala ang tribong Tembega mula sa Indonesia ng kahilingan para sa isang Kristiyanong misyonero. Dahil hindi marunong bumasa o sumulat ang mga taong ito, pinirmahan nila ang kahilingan gamit ang kanilang mga fingerprint.

INDIA: Ang gawaing Kristiyano sa India ay umaabot pabalik hanggang sa unang siglo. Hindi lang maraming assembly sa mismong subkontinente (mga 1988, karamihan ay sa timog), kundi ang mga kapatid nating Indian ay nakapuwesto rin sa maraming mahihirap na bansa kung saan sila nagliliwanag para kay Cristo: Myanmar (Burma), Bangladesh, Nepal, Indonesia, Malaysia, at karamihan ng mga bansa sa Gitnang Silangan.

Ngayon, maraming Hindu ang lumalapit sa Panginoon, at dahil dito ay dumarami ang pag-uusig sa mga Kristiyano (lalo na sa Hilagang India). Naniniwala ang mga kapatid doon na mabuti ito dahil ipinapakita nito ang malaking pagkakaiba ng Kristiyanismo sa ibang mga relihiyon.

Kailangan nating ipanalangin ang mga kapatid nating Indian habang "pinupunan nila ang mga paghihirap ni Cristo." Sa isang bilyong tao sa India, humigit-kumulang 83% ay Hindu, 11% ay Muslim, at 3.5% ay Kristiyano (sa lahat ng uri). Parang napakalaki ng pangangailangan doon—10,000 bata ang namamatay sa gutom araw-araw sa India! Taun-taon, ang nadaragdag sa populasyon ng India ay kasindami ng buong populasyon ng Australia.

Ipanalangin na magsugo ang Panginoon ng mga bagong manggagawa, na ingatan at tustusan ang mga naglilingkod na (karamihan ay mula sa mga assembly sa timog), at na magkaroon ng mabisang paraan ng

pagbabahagi ng ebanghelyo sa mga taong lalong nagiging laban dito. Pero dagdagan ninyo ang inyong mga panalangin ng masaganang pasasalamat sa mga dakilang bagay na ginagawa ng Diyos.

Alalahanin din sa panalangin ang kalapit na isla ng Sri Lanka (dating Ceylon). Sina Peter at Peggy Ferry mula sa Scotland ay naglilingkod doon mula pa noong 1976. May pitong assembly roon. Ipanalangin din ang mahirap na gawain sa Nepal, "ang tuktok ng mundo," kung saan, ayon sa ulat ng isang kapatid na babaeng naglilingkod doon, may di-kukulangin sa labing-apat na assembly na tahimik na nagpapatotoo para kay Cristo.

Ang Gitnang Silangan

Huwag isiping ang mga lupaing matagal nang nasa kadiliman ng Islam ay isang kuta ni Satanas na hindi kayang pasukin. May Isang mas malakas kaysa sa malakas na tao (Lk. 11:21-22)! Kumikilos ang Diyos sa bahaging ito ng mundo. Alam ng marami sa inyo na may daan-daang assembly sa Egypt, pero may mga assembly rin sa halos lahat ng bansa sa Gitnang Silangan. May mga dalawampung assembly sa paligid ng Persian Gulf—kung isang araw ang ibibigay mo sa bawat assembly, aabutin ka ng isang buwan bago mo silang lahat mapuntahan!

May mapagkakatiwalaan akong mga ulat na may mga Kristiyanong naglilingkod (tulad nina Joseph at Daniel) sa palasyo ni Sadaam Hussein. Ikinuwento sa akin ng isang misyonero mula sa Pilipinas ang tungkol sa dalawang Pilipinang yaya na inupahan ng isa sa mga maharlikang pamilya sa Gitnang Silangan. Dahil nagtuturo sila ng mga kuwento sa Biblia sa mga bata, pinaalis sila. Pero nag-welga ang mga bata, ayaw

kumain hangga't hindi bumabalik ang kanilang mga yaya. Kaya sumuko ang prinsipe; balik-trabaho na ang mga Kristiyanong yaya.

Ang mga Kristiyanong nagtitipon sa Saudi Arabia at Morocco ay kailangang maging napakaingat, pero hindi iyon pumipigil sa kanilang pagtitipon. Iniiba-iba nila ang lugar at oras ng pagtitipon, dumarating nang isa-isa o dala-dalawa, at pabulong lamang kung umawit ng mga himno. Sinabi sa akin ng isang kapatid na tumira sa Saudi Arabia na may assembly na nagtitipon sa kanyang bahay sa isang silid na may insulation. Pero gaya ng sinabi ng isang kapatid na taga-Egypt (na nakipagtipon nang palihim sa 350 sa isang oil base sa Gitnang Silangan), "Saanman may kaunting siwang, nakalulusot ang liwanag."

Sumulat ang isang kapatid na Arabe mula sa Nazareth, "Lumalala ang sitwasyon dito, dumarami ang karahasan, at lumalaki ang kawalan ng tiwala sa magkabilang panig... Apektado ang lahat ng tensyon, pero napipilitan ang mga mananampalataya na umasa sa Panginoon at magtiwala sa Kanya para sa proteksyon. May mas dakila kaming misyon: ang maging mapagpayapa at magpatotoo kung paanong kayang magbigay ng Panginoon ng tunay na kapayapaan at kalayaan mula sa takot...."

Sila dapat ang ating mga bayani. Nagbangon ang Diyos ng mga lalaki at babae na hindi natitinag sa harap ng panghihina ng loob, matapang sa kabila ng takot. Karamihan sa kanila ay naglilingkod nang hindi kilala, may limitadong kakayahan, at madalas sa mga lugar na laban sa kanila. Maaaring namumuhay sila sa gitna ng matinding kahirapan, maruruming kapaligiran,

mapanganib na mga daan, hindi matatag na mga gobyerno, kakulangan sa pagkain, palipat-lipat na mga populasyon—hindi pa kasama ang mga hadlang sa wika, kultura at lahi, o ang mabangis na pagsalungat ng kaaway. At ginagawa nila ang lahat ng ito dahil sa pag-ibig sa mga kaluluwa alang-alang kay Cristo, at para sa Kanyang ngiti ngayon at sa kagalakan sa hinaharap sa isang gawaing natapos para sa Kanya.

Maliit na halimbawa lang ito ng nangyayari sa mundo. Kalimutan na ang balita sa gabi. Wala silang kaalam-alam sa talagang nangyayari sa mundo. Ito ang tunay na digmaan. Ito ang tunay na labanan.

Hindi natin dapat ituring na kawanggawa lang ang mga naglilingkod sa gawain ng Diyos. Sila ay "blue-chip stock," ang pinakamagagandang puhunan na magagawa mo. Nagtitiwala akong palalakasin tayo ng Panginoon na manalangin nang higit pa, magbigay nang higit pa, at lalong magmalasakit na magsugo ng mas marami pa sa ating mabubuting kabataan sa ibang bansa para sa gawain ng Diyos. Ipanalangin natin sa Panginoon ng anihan na magbangon Siya ng mga manggagawa sa Kanyang ubasan. Sino'ng nakaaalam—baka ikaw ang isugo Niya!

Ang Tapat Kong Kaibigan (Abril 2002)

Mula sa Uplook, Abril 2002. Editoryal.

Ang maliit na pananampalataya sa isang dakilang Diyos ay mas mabuti kaysa sa malaking pananampalataya sa iba pa.

Sa kinalakhan ko, ang pananampalataya sa Diyos ay parang panindang laging punong-puno ang tindahan. Ang pagdudahan ang Panginoon ay parang pagdudahan ang araw. Napakalinaw nito, kahit ang bulag ay nadarama ang init nito. Sa mga pagtitipon ng pamilya, nananalangin kami sa Diyos na nagkakaloob, umaawit kami tungkol sa Kanyang katapatan, at nakaupo kaming nakikinig at nagkukuwento tungkol sa "Kanyang mga kamangha-manghang gawa sa mga anak ng tao." Sa aming pamana ay may hindi napuputol na hanay ng mga banal na may takot sa Diyos, umiibig kay Cristo, at naniniwala sa Biblia, na sumunod sa banal na utos na "...isaysay ito sa susunod na salinlahi" (Ps. 48:13).

Hinihikayat din kaming magbasa ng mga personal na salaysay tungkol sa katapatan ng Diyos. Hinding-hindi ko malilimutan ang They Looked for a City ni Lydia Buksbazen, at ang Little Woman ni Gladys Alward. Sabik kong binasa ang mga pakikipagsapalaran nina David Livingstone (ipinanganak sa bayang sinilangan ng aking ama) at George Müller at Mary Slessor, ang "White Queen of the Calabar." Hinding-hindi ko malilimutan ang napakagandang pagkakasulat ni Jock Purves tungkol sa mga Scottish Covenanter, ang Fair Sunshine, o ang nakapupukaw na Forgotten Heroes of Italy ni Anderson. Nakaraos pa nga ako sa pagbabasa ng A Thousand Miles

of Miracles in China ng mga Glover—lahat ng 378 pahina nito (na napakaliit ng print!).

Isang bagay ang umawit, magsalita at magbasa tungkol sa katapatan ng Diyos sa buhay ng iba; ibang usapan na ang talagang mamuhay nang ganoon. At siyempre, hindi lang ang mga naglalakbay na mangangaral ang "nabubuhay sa pananampalataya." Sinasabi ng Kasulatan: "Ngayon ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya" (Heb. 10:38). Mukhang saklaw nito ang lahat, kasama ang bawat mananampalataya. Alam kong alam ninyo kung paano magtiwala sa Panginoon, sabi ni Paul, dahil ganyan kayo naligtas. Dapat pagtiwalaan ang Diyos sa pabrika at sa opisina, sa ospital at sa paaralan, sa mga karaniwan at sa mga di-pangkaraniwang pangyayari sa ating buhay. Sa katunayan, "kung walang pananampalataya ay hindi maaaring kalugdan Siya" (Heb. 11:6).

Gustung-gusto ng Panginoon na "ipakita ang Kanyang lakas" alang-alang sa atin. Dati ay mahilig akong mangarap nang gising hanggang sa napagtanto ko kung gaano ito kalaking pag-aaksaya ng oras at isip. Sinasagot ng Diyos ang mga panalangin, hindi ang mga pangarap. Sa pangangarap nang gising, tayo ang bida (isipin mo kung ano ang gagawin ko para sa Panginoon kung may isang milyong dolyar ako!). Sa panalangin, ang Diyos ang bida. Ang pananampalataya ay ang pagkiling ng espiritu sa Diyos na, dahil alam kung gaano Siya katapat na kaibigan, umaasang sa Kanyang biyaya ay gagawin Niya para sa atin ang higit na mabuti kaysa sa ating hinihingi o naiisip man lang.

Sa mga pagkakataon sa buhay na tinanggap ko ang Panginoon sa sitwasyon, naghihintay at nagbabantay na

gumawa Siya ng isang bagay na tunay na pang-Diyos, kay laki ng Kanyang tuwa na sorpresahin ako ng kagalakan. Pero kay dalas kong napalampas ang ganoong pagpapala dahil sa kahangalan kong kumilos nang hiwalay sa Kanya. Iniisip ko bang wala Siyang pakialam? O hindi Siya makatutulong? O gusto Niyang mag-isa akong mangapa-ngapa?

Alalahanin natin na hindi lang tayo tumatanggap mula sa Panginoon sa pamamagitan ng pananampalataya; puwede rin tayong magbigay sa iba alang-alang sa Kanya sa pamamagitan ng pananampalataya. At ang magamit ng Panginoon bilang daluyan ng Kanyang katapatan sa buhay ng iba ay kadalasang hindi nangangailangan ng malaking yaman. Pero nangangailangan ito ng malaking puso at kaluluwang sensitibo sa mga utos ng langit. Madalas ay naisusulong pa rin ang Kanyang gawain sa pamamagitan ng mga kusing ng balo, ng maliliit na kabaitan, isang basong malamig na tubig dito, isang tulong na kamay doon. Hindi ito para pigilan ang bukas-palad na pagbibigay; madalas ay ibinibigay ang mga kusing ng balo nang wala ang diwa ng balo. Naaalala kong narinig ang isang mangangaral sa radyo na sumagot sa tanong na ito: "Hindi kami magkasundo ng asawa ko kung dapat naming ibigay ang sampung porsiyento ng gross o ng net na kita namin. Ano po sa tingin ninyo?" Ang matalino niyang sagot: "Sa palagay ko, depende iyan kung gusto ninyo ng net na pagpapala o gross na pagpapala."

Nawa'y ang mga patotoo tungkol sa Kanyang tapat na pakikipagkaibigan sa isyung ito ay mag-udyok sa ating lahat na lalong magtiwala sa ating Diyos na mapagkakatiwalaan.

Nakikilala sa Bunga Nito (Mayo 2002)

Mula sa Uplook, Mayo 2002. Editoryal.

Ang matamis na ani ay dumarating sa pamamagitan ng kutsilyo at ng Buhay.

Ang Man-O-War Cay ay parang hiyas sa gitna ng bughaw na dagat. Isa ito sa mga Family o Out Islands ng Bahamas, at mahigit lang nang kaunti sa dalawa't kalahating milya ang haba. Hugis-kawit ito, may maayos na protektadong daungan sa gitna, na pinag-aagawan ng mga may-ari ng yate. Sa loob ng maraming dekada, kilala ang mga naninirahan doon sa kanilang simpleng pamumuhay: paggawa ng layag, paggawa ng bangka, at pangingisda. Pero sa nakalipas na lima o anim na dekada, nakarating doon ang mayayamang Amerikano at nagtayo ng mga bahay sa magkabilang dulo ng isla, malayo sa pamayanang nakakumpol sa paligid ng daungan.

Gaya ng sinabi sa akin ng isang taga-isla, "Nang dumating ang mga Amerikano sa Bahamas, dala nila ang kanilang pera, ang kanilang mga gintong relo at malalaking bangka, at nagtayo sila ng magagarang bahay. May mensahe sila. Wala kaming gaanong pera noon, o alinman sa magagandang bagay na mayroon sila. Pero nasa amin ang Panginoon; nasa amin ang ebanghelyo. May mensahe kami at may mensahe sila. Pero sila ang mas mahusay na misyonero. Hindi namin sila nahikayat; kami ang nahikayat nila." Tumagos sa puso ko ang mga salitang iyon. Natatakot ako na madalas ay mas naging tagasunod ako ng mga pinahahalagahan ng mundo kaysa isang misyonerong may mas magandang mensahe para sa mga

makasalanang mayaman sa pera pero bangkarote ang kaluluwa.

Naglalakad ako sa kahabaan ng isla isang maaraw na hapon at nakasalubong ko ang isang kapatid na hardinero ng ilang Amerikanong may-ari ng bahay. Lagi kong ikinatutuwa ang samahan ng matandang ito. May likas siyang karunungan na hindi mo makikita sa mga textbook. Masaya niya akong inilibot sa hardin ng estate, lalo na sa mga punong sitrus na maingat niyang inalagaan para may sariwang prutas sa mesa ang mga bisita pagdating nila. Itinuro niya ang isa. "Iyan," sabi niya, "ay puno ng maasim na dalandan."

Pagkatapos, pumitas siya ng isang hinog na bunga mula sa hitik na sanga nito, mabilis itong binalatan ng kanyang kulubot na mga daliri, at iniabot sa akin. Hindi ako sabik kumain ng maasim na dalandan.

Kay laking tuwa ko nang matuklasang isa iyon sa pinakamatamis, pinakamakatas, at pinakamasarap na dalandang natikman ko!

Natawa ang matanda, saka nagpaliwanag. Mababaw ang lupa sa isla at sa ilalim nito ay may sapin ng coral. Kapag umuulan, naiipon ang tubig sa ilalim lang ng ibabaw hanggang sa unti-unti itong tumagos sa bato. Pinahihirapan nito ang mga ugat ng puno, na madaling mabulok sa tubig sa ilalim ng lupa. Pero natuklasan na sapat ang tibay ng mga ugat ng maasim na dalandan para mabuhay sa ganoong kalagayan. Pero wala namang may gusto ng maasim na dalandan.

Kapag matibay nang nakaugat ang puno ng maasim na dalandan, idinudugtong (ini-graft) dito ang sanga ng matamis na dalandan. Patuloy na lumalaki ang maasim na dalandan, laging sinusubukang mangibabaw sa buhay

ng puno. Pero matiyagang pinuputol ng hardinero ang lumang buhay hanggang sa may tumayong masaganang puno sa hardin, na nagbibigay ng lilim, bango, at masaganang ani para sa may-ari nito.

Maasim na ugat. Matamis na bunga. Kaya, puno ba ito ng maasim o ng matamis na dalandan? Hayaan nating ang ating Panginoon ang sumagot. "Ang bawat mabuting puno ay nagbubunga ng mababuting bunga, pero ang walang kuwentang puno ay nagbubunga ng masasamang bunga. Hindi makapagbubunga ng masasamang bunga ang mabuting puno, ni makapagbubunga ng mababuting bunga ang walang kuwentang puno... Kaya nga sa kanilang mga bunga ay tiyak na makikilala ninyo sila" (Mt. 7:17-20, Darby). Nakikilala ang puno hindi sa ugat nito kundi sa bunga nito. Tawagin itong puno ng matamis na dalandan.

Lumalaki rin tayo sa mahirap na kapaligiran. At higit pa riyan, tumutubo tayo mula sa maasim na puno, na sa ganang ating sarili ay walang kakayahang magbunga ng anuman kundi maasim na bunga. Pero dahil tinanggap natin "nang may kaamuan ang salitang itinanim, na may kapangyarihang magligtas sa inyong mga kaluluwa" (Jas. 1:21), posible ang isang bagong uri ng bunga sa buhay ng mga taong may mga palatandaan pa rin ng lumang maasim na buhay na sumisibol dito at doon. Kung ipapaubaya natin ang mga maasim na palatandaan ng laman sa kutsilyo (ang nakasulat na Salita) na hawak ng mapagmahal na Hardinero, hindi magtatagal ay magbubunga tayo sa pamamagitan ng Kanyang buhay (ang Buhay na Salita) ng "bunga ng Espiritu [na] pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pagtitiis, kagandahang-loob, kabutihan, pananampalataya,

kaamuan, pagpipigil" (Gal. 5:22). Napakatamis nga ng ganoong buhay.

Ano ang Magagawa ng Isang Tao? (Hunyo 2002)

Mula sa Uplook, Hunyo 2002. Editoryal.

Magandang tanong. Mas magandang sagot.

Naaalala ko ang isang cartoon na nakita ko. Napakaraming tao na umaabot hanggang abot-tanaw. Mula sa bawat bibig ay lumalabas ang iisang tanong: Ano ang magagawa ng isang tao? Ang isyung ito ng UPLOOK ay inilaan para magbigay-inspirasyon sa sarili mong sagot sa tanong na iyan.

Ilang taon na ang nakararaan, gumawa ng ingay ang isang aklat na pinamagatang The Tipping Point ni Malcolm Gladwell. Ang subtitle nito ay, "How Little Things Can Make a Big Difference" (Kung Paano Nakagagawa ng Malaking Pagkakaiba ang Maliliit na Bagay). Nagbibigay ang may-akda ng ilang nakagugulat na mungkahi tungkol sa kung paanong ang malalaking pagbabago sa lipunan ay puwedeng mangyari nang biglaan at walang babala. Ang mga ideya, sabi niya, ay puwedeng kumalat gaya ng pagkalat ng virus ng isang nakahahawang sakit. Ang sandaling "pumutok" ang mga ito ay ang Tipping Point. Inilalarawan niya ang tatlong tuntunin ng ganitong mga epidemya sa lipunan. Ang una ay ang pagiging nakahahawa; katangian ito hindi lang ng mga virus kundi ng mga ideya rin. Isinulat niya:

Naisip mo na ba ang tungkol sa paghikab, halimbawa? Nakagugulat ang lakas ng paghikab. Dahil lang nabasa mo ang salitang "paghikab" sa naunang dalawang pangungusap—at ang dalawa pang "hikab" sa pangungusap na ito—marami sa inyo ang malamang ay

hihikab... Kung binabasa mo ito sa pampublikong lugar, at kahihikab mo lang, malamang na marami sa lahat ng nakakita sa iyong humikab ay humihikab na rin ngayon, at marami sa mga taong nakatingin sa mga taong nakakita sa iyong humikab ay humihikab na rin, at tuloy-tuloy pa, sa isang palaki nang palaking bilog ng paghihikab.

Tama ang punto ng may-akda, at madali itong maiaangkop sa mga salita. Bagaman mas malusog na larawan ang ginagamit ng Biblia—mga binhing inihahasik sa halip na mga mikrobyong ikinakalat—pareho ang prinsipyo. Kapag nagsasabi ako ng isang talata ng Kasulatan sa isang tao, talagang itinatanim ko ito sa isip ng taong iyon. Nang lumabas ang taong iyon para sa araw na iyon, wala siyang ideya na "kakalat" ang Salita ng Diyos sa kanyang isip, gaya ng hindi niya malalaman na papasukin ng flu virus ang kanyang katawan. Siyempre, may pagpili ang bawat tao kung tatanggapin o hindi ang binhi sa lupa ng kanyang puso (tingnan ang Lk. 8). Pero kung tapat ako sa pagpapahayag ng Salita, alam kong may sisibol sa ilan dito. Ganoon din sa unang iglesya: "Ang mga nangalat ay naglibot sa lahat ng dako na ipinangangaral ang Salita" (Acts 8:4). "Ang Salita ng Diyos ay lumago at dumami" (Acts 12:24). "At ang Salita ng Panginoon ay naipahayag sa buong lupain" (Acts 13:49). Ang Salitang ito, gaya ng isang binhi, ay may sariling buhay; gaya ng isusulat ni Paul kalaunan: "Kaya nga ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa pamamagitan ng Salita ng Diyos" (Rom. 10:17).

Ang ikalawang tuntunin ni Gladwell ay na ang maliliit na pagbabago ay kahit paano'y nakagagawa ng malalaking

epekto. Sabi niya, lagi tayong umaasa ng tuwirang ugnayan sa pagitan ng sanhi at bunga. Pero, sabi niya, "kapag kumakalat ang isang virus sa isang populasyon, dumodoble ito at dumodoble ulit... Bilang mga tao, nahihirapan tayong unawain ang ganitong uri ng [geometric] na pagdami, dahil ang huling resulta—ang epekto—ay tila napakalayo sa proporsyon ng sanhi." Ang prinsipyong ito ang nagbigay-daan sa labing-isang lalaki hindi lang na makaligtas sa paglusob ng Sanhedrin ng mga Judio at ng Imperyong Romano at ng mga Pintuan ng Impiyerno, kundi lusubin pa ang kanilang mga kuta at magtagumpay sa labanan. Ito ang prinsipyo sa likod ng linyang, "Kung bawat isa ay makahikayat ng isa, at bawat 'nahikayat' ay makahikayat ng isa..." Kapag kumalat ang isang virus sa isang populasyon, hindi ito pinanghihinaan ng loob dahil sa dami ng kalaban. May lihim ito, ang lihim ng pagpaparami—ang lihim din ng iglesyang nagdadala ng Salita.

Ang ikatlong tuntunin ay ang Tipping Point: na ang pagkakaiba sa pagitan ng kaunting nangyayari at ng napakaraming nangyayari ay kadalasang isang maliit na bagay. Isang degree lang ang pagkakaiba ng ulan at ng snowstorm. Ang isang pangungusap ay puwedeng magpalakas o magpahina ng loob depende lang sa tono ng boses. Anong pagkakaiba ang nagagawa ng isang Hitler, o ng isang Ghandi, ng isang Churchill o ng isang Paul? Anong pagkakaiba ang nagagawa mo? Para sa mananampalataya, ang Tipping Point ay kadalasang isang pakikipagtagpo sa Panginoon, isang panalangin ng pagtatalaga, isang personal na krisis, o marahil ang pagkarinig tungkol sa isa pang mananampalataya na nakahahawa ang sigasig, na nag-uudyok sa atin "sa pag-ibig at sa mabubuting gawa" (Heb. 10:24). Nawa'y

gamitin ang mga kuwentong ito para sa kaluwalhatian ng Panginoon upang may masimulan sa atin na kakalat na parang apoy sa tuyong damo.

Magulong Gitnang Silangan: Sino ang May Karapatan sa Lupain ng Israel/ Palestine? (Hunyo 2002)

Mula sa Uplook, Hunyo 2002. Artikulo.

Ang pangalang "Palestine," gaya ng marami sa Gitnang Silangan, ay nakalilito. Sa katunayan, sinadya talaga ito noong una. Ang mga Romano, na nabigla sa sobrang daming paghihimagsik ng mga Judio, ay nagpasyang burahin sa mapa ang buong ideya ng isang estadong Judio. Pinalitan nila ang pangalan ng Israel ng Palestina, mula sa mga Filisteo, ang matagal nang mga kaaway ng mga Judio. Ang Jerusalem ay pinangalanan nilang Aelia Capitolina, bagaman halos walang pag-asang tumagal ang ganoong pangalan! Ipinagbawal ang mga Judio sa lungsod.

Ang mga Palestino (sasagutin natin sa ibang kolum kung sino talaga sila) ay walang karapatan sa lupain. Kahit noong pinag-isipan ng mga British ang isang tahanan para sa mga Judio sa "Palestine" (noong panahon ng kanilang pananakop, 1917-1948), walang naisip na anumang karapatan ng mga Arabe sa labas ng Syria. Sa katunayan, ang orihinal na lupaing pinag-isipan para sa mga Judio ay sumasaklaw pa sa buong kasalukuyang bansa ng Jordan! Hindi ito usapin ng "pagbabalik" ng mga sinakop na lupain sa mga Palestino—hindi kailanman naging kanila ito bilang sariling estado. Bago pa naroon ang mga Israeli, ang mga Egyptian ay nasa Gaza Strip, ang mga Syrian ay nasa Golan, at ang mga Jordanian ay nasa West Bank. Naroon sila mula 1948 hanggang 1967; kung gusto nilang magkaroon ng

tahanan doon ang mga Palestino, naibigay sana nila iyon. Pero ang mga Arabeng mananakop na ito mismo ang naglagay sa mga Palestino sa mga kampo at nagpanatili sa kanila roon nang halos 20 taon.

Paano naman ang mga Judio? Ang kabalintunaan, karamihan sa mga Zionist na nagtataas ng Biblia at nagsasabing ibinigay ng Diyos ang lupaing ito kay Abraham ay hindi naniniwala sa Biblia, sa Diyos, o kay Abraham! At ang totoo, wala rin silang karapatan sa lupain. Ang lupaing ito ay pag-aari ng Diyos (gaya ng pinatunayan Niya nang alisin Niya roon ang mga Judio nang talikuran nila Siya). Ang tanging pag-asa nila ngayon ay tanggapin ang Mesiyas ng Diyos, ang Panginoong Jesus. Si Cristo ang nasa isip ng Diyos nang sabihin Niya kay Abraham: "Sa iyong binhi ibibigay Ko ang lupaing ito" (Gen. 12:7). "Hindi sinabi, At sa mga binhi, na parang marami; kundi gaya ng sa iisa, At sa iyong binhi, na si Cristo" (Gal. 3:16).

Ang tunay na nalabi ay itataboy pa mula sa lupain, pero ibabalik sila ng Mesiyas sa kanilang tahanan (Isa. 63:1). At magkakaroon din ng malaking pagkagising sa mundo ng mga Muslim: "Sa araw na iyon ay magiging ikatlo ang Israel kasama ng Egypt at ng Assyria (Iraq), isang pagpapala sa gitna ng lupa: na pagpapalain ng Panginoon ng mga hukbo, na sinasabi, Pagpalain ang Egypt na Aking bayan, at ang Assyria na gawa ng Aking mga kamay, at ang Israel na Aking mana" (Isa. 19:24-25). Anong araw iyon!

Matamis at Simple (Hulyo-Agosto 2002)

Mula sa Uplook, Hulyo-Agosto 2002. Editoryal.

Buhay! Masalimuot ang pagkilos, simple sa praktika.

Dalawang bagay ang alam kong tiyak: 1) simple ang buhay, at 2) talagang hindi simple ang buhay. Kasintotoo ng isa ang isa pa. Hayaan ninyong ipaliwanag ko.

Ganito napananatili ang pisikal na buhay: gigising ka sa umaga, maliligo at mag-aayos, kakain ng masarap na almusal, at haharapin ang araw. Nakatutulong ang tamang tindig at kaunting ehersisyo—mga simpleng bagay na sinabi sa iyo ng nanay mo noong bata ka. Sa pangkalahatan, ang malusog na pamumuhay ay medyo simpleng bagay na kayang gawin ng karaniwang tao.

Pero ano ba talaga ang nangyayari sa katawan mo habang bumabangon ka sa kama at papunta sa hapag ng almusal? Ang pinakamahuhusay na biochemist ay napapanganga sa kasalimuotan ng mga reaksyong kemikal na nangyayari sa cell. Ang katawan ng tao ay binubuo ng daan-daang trilyong cell. Bawat cell ay may humigit-kumulang 13 trilyong piraso ng impormasyon—sapat para punuin ang 500,000 pahina sa isang aklatan. Napaka-espesyalisado ng mga cell na ito, at nagbibigay sa atin ng mga serbisyong gaya ng kakayahang makita, maamoy, at matikman ang ating pagkain, ang paggalaw ng mga kalamnan ng ating mga kamay, panga, puso at diaphragm, at ang mga kababalaghan ng ating immune system, ng pamumuo ng dugo at ng pagtunaw ng pagkain. Para magawa kahit isang hakbang lang ng alinman sa mga ito, isang buong serye ng mga

pangyayari ang dapat maganap sa tamang pagkakasunod-sunod at sa tamang oras. Ang protein, halimbawa, kapag ginagamit sa isang cell, ay naglalakbay lamang ng mga isang sampung-libong bahagi ng isang pulgada mula sa cytoplasm kung saan ito ginagawa hanggang sa lysosome kung saan nito tatapusin ang kanyang gawain, pero kailangan nito ang dose-dosenang iba pang protein para matagumpay na makarating. Ang mga nakalilitong prosesong ito ay nangyayari sa ating katawan nang bilyun-bilyong beses araw-araw. At hangga't gumagana ang makinarya ng buhay ayon sa disenyo ng Diyos, bihira—kung mangyari man—nating maisip ito.

Sa ganoon ding paraan, patuloy ang takbo ng mundo sa paligid natin. Hindi ko talaga naiintindihan ang liwanag, at hindi rin ng mga siyentipikong nag-aaral nito. Binubuo ba ang liwanag ng mga alon o ng mga particle? Minsan ay kumikilos itong parang isa, minsan naman ay parang ang isa pa. Pero hindi ko kailangang maintindihan ang liwanag o ang photosynthesis para matamasa ang mga pakinabang nila. Gumagamit ako ng simpleng ON-OFF switch para magkaroon ng liwanag ang buhay ko. At gayundin, kapag ngumunguya ako ng lettuce, napakakawalan sa katawan ko ang enerhiya ng araw.

Marami na akong narinig na mensaheng ipinangaral tungkol sa Romans 6–8, at madalas kong naiisip kung naiintindihan man lang ng mangangaral "kung paano gumagana ang lahat ng ito," lalo na ng mga nakikinig sa kanya. At bagaman mas mausisa pa ako kung paano gumagana ang pag-aaring-ganap at pagpapabanal kaysa kung paano gumagana ang buhay sa katawan ko, hindi dapat hadlangan ng kasalimuotan ng mga doktrina ang

pagtatamasa ko ng buhay Kristiyano, gaya rin na hindi dapat hadlangan ng pakikipagbuno ko sa kung paano nag-iimbak ng enerhiya ang polysaccharides ang pagtatamasa ko sa unang peach ng tag-araw.

Kapag ginamit ko na ang isip ko hanggang sa sukdulan nito sa pagsisikap na maunawaan kung paano "gumagana" ang buhay Kristiyano at hindi ko pa rin maunawaan ang mga ministeryong ito ng Espiritu na inilalarawan nang napakadetalye sa Salita ng Diyos, ito ang nauuwi: kailangan ng kaluluwa ko ng kalinisan (tayo'y pinababanal at nililinis "sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng Salita," Eph. 5:26) at pagkain ("Huwag kayong gumawa para sa pagkaing nasisira, kundi para sa pagkaing nananatili hanggang sa buhay na walang hanggan," Jn. 6:27, NKJV), ehersisyo ("Sapagkat ang pagsasanay ng katawan ay may kaunting pakinabang: pero ang kabanalan ay may pakinabang sa lahat ng bagay," 1 Tim. 4:8) at tamang tindig (tingnan ang Rom. 5:2; 1 Cor. 2:5; Gal. 5:1) gaya rin ng katawan ko. Paano ko aasahang magiging malusog ang espiritu ko kung pinababayaan ko ang mga pang-araw-araw na pangangailangang ito?

Pero lalo pang simple ang buhay Kristiyano. Isinulat ni Paul: "Natatakot ako, baka... ang inyong mga isip ay mapasama mula sa kasimplihan na na kay Cristo" (2 Cor. 11:3). Kailangan nating bumalik sa mga unang prinsipyo, unang pag-ibig, unang mga gawa. Kung si Cristo ang una sa araw ko, sa mga iniisip, plano, at hangarin ko, matatagpuan ko ang hindi masalimuot na lihim ng simpleng bahagi ng buhay: "Sino ang magliligtas sa akin sa katawan ng kamatayang ito? Nagpapasalamat ako sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon" (Rom. 7:24-25). Ang

Kristiyanismo ay hindi mga tuntunin at regulasyon, mga pormula o ekwasyon. "Ang katotohanan ay na kay Jesus" (Eph. 4:21). Ang Kristiyanismo ay si Cristo, isang mapagmahal na relasyon sa Kanya na Siyang Buhay mismo.

Iiwan Natin Ito (Hulyo-Agosto 2002)

Mula sa Uplook, Hulyo-Agosto 2002. Pag-aaral sa Biblia.

"Wala tayong dinalang anuman sa mundong ito; at tiyak na wala rin tayong mailalabas na anuman."

Wala nang higit na nagtutuon sa kaluluwa sa talagang mahalaga kaysa sa pag-iisip na iiwan natin ang mundong ito. Kung minsan, habang dumarami ang ating mga ari-arian, lalong humihirap ang mamatay. Pero ano nga ba talaga ang iiwan natin dito?

1. MGA MATERYAL NA BAGAY: Ang talatang nasa subtitle, na matatagpuan sa 1 Timothy 6, ay isang bahaging nagbabababala tungkol sa pamumuhay para sa maling mundo. Kasama rito ang mga sumusunod na babala:

a) pagkalito sa pakinabang at sa kabanalan (v. 5)

b) ang paghahangad na yumaman ay naglalagay ng mga bitag sa kaluluwa (v. 9)

c) ang pag-ibig sa pera ay lumalago tungo sa iba pang kasamaan (v. 10)

d) ang pagiging mayaman ay nauuwi sa kapalaluan at maling pagtitiwala (v. 17)

Pero sinabi ni Paul kay Timothy na paalalahanan niya ang mayayaman "Na sila'y gumawa ng mabuti, na sila'y maging mayaman sa mababuting gawa, handang mamahagi, bukas-palad sa pagbibigay; nag-iipon para sa kanilang sarili ng mabuting pundasyon para sa panahong darating, upang makapanghawak sila sa buhay na walang hanggan" (1 Tim. 6:18-19). Tingnan din ang 2 Pet. 3:11-12.

2. ANG ATING ABANG KALAGAYAN SA MGA KATAWANG ITO: "...Hinihintay natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo: na Siyang magbabago sa ating abang katawan, upang maging katulad ng Kanyang maluwalhating katawan..." (Phil. 3:20-21). Ang ating mga katawan:

a) ay nilikha ng Diyos para sa Kanyang kaluwalhatian (Gen. 1:27)

b) ay nasira dahil sa Pagkahulog at sa sumunod na kasalanan

c) ay kasalukuyang tinatahanan ng Espiritu (1 Cor. 6:19)

d) ay tinubos na ni Cristo (1 Cor. 6:20)

e) ay babaguhin sa Rapture (1 Cor. 15:42-54)

3. ANG ATING MAKASALANANG KALIKASAN: May ilang bagay na ang Rapture lang ang makaaayos. PERO AAYUSIN NITO ANG MGA IYON. Ang kinang ng mundo ay magmumukhang mga premyo sa perya kinaumagahan, kung ihahambing sa kaluwalhatian ng langit. Hindi Siya mahihiyang tawaging ating Diyos! (tingnan ang Heb. 11:16). Magiging katulad Niya tayo (1 Jn. 3:2). Ano ang ibig sabihin nito?

a) maaalis tayo sa mga makasalanang impluwensya

b) makikita natin ang mga bagay mula sa pananaw ng Diyos

c) makikita natin ang kakila-kilabot na mga bunga ng kasalanan

d) makikita natin ang ating Tagapagligtas—ang Kanyang mga mata, ang Kanyang mga sugat

4. MGA PAGKAKATAON PARA MAGPATOTOO: Kanino ka magpapatotoo sa langit? "Sinabi Niya sa kanila, Humayo kayo sa buong mundo, at ipangaral ninyo ang ebanghelyo sa bawat nilalang" (Mk. 16:15). Ang Panginoong Jesus ay "...ipangangaral sa mga Gentil, sasampalatayanan sa mundo," (1 Tim. 3:16) o hindi kailanman. Kung maghihintay kang magpatotoo hanggang: a) gusto mo nang magpatotoo; o b) sa tingin mo ay alam mo na ang lahat ng sagot; o c) alam mo na ang tamang-tamang paraan ng paggawa nito, wala ka nang masasabihan pagdating ng panahong iyon! Mga mananampalataya lang ang nasa langit.

5. ANG KAKAYAHANG MAGSAKRIPISYO PARA KAY CRISTO: Ano ang maisasakripisyo mo sa isang lupain kung saan pag-aari mo na ang lahat? Tayo ay "mga tagapagmana ng Diyos, at kasamang tagapagmana ni Cristo" (Rom. 8:17). May araw na darating na tinatawag na "ang paghahayag sa mga anak ng Diyos" (Rom. 8:19). Lahat ng bagay na ipinangako sa atin ngayon ay magiging pag-aari na natin sa panahong iyon. Sa ngayon, dapat tayong natututong magbigay gaya ng mga prinsipeng tayo nga. Dapat tayong magbigay:

a) ng ating sarili muna (2 Cor. 8:5)

b) nang masaya—nang kusang-loob (2 Cor. 9:7)

c) nang bukas-palad (2 Cor. 8:7; 9:6)

d) nang ayon sa kakayahan (2 Cor. 8:12; 9:15)

6. PAGDURUSA ALANG-ALANG SA TAGAPAGLIGTAS: Ang Rapture ang maghuhudyat ng katapusan ng mahaba at madugong kasaysayan ng Sangkakristiyanuhan sa lupa—bagaman magkakaroon pa rin ng mga banal na magdurusa sa panahon ng

Kapighatian. Tapos na ang pag-uusig sa Iglesya. Una ang pagdurusa, saka ang kaluwalhatian—prinsipyo ito sa buong Kasulatan. Ibig sabihin, siyempre, limitado ang panahon natin para makiisa sa ating Panginoong Jesus sa panahon ng Kanyang pagkatakwil. Walang bautismuhan sa langit, walang pangaw, walang bilangguan, walang malulupit na biro o pagtatakwil. Gaya ng isinulat ni Amy Carmichael: "Mayroon tayong buong walang hanggan para ipagdiwang ang ating mga tagumpay, pero iilang maiikling taon lamang para makamit ang mga ito."

7. LAHAT NG NAKAPIPINSALANG EPEKTO NG PAGKAHULOG: "...sapagkat ang mga dating bagay ay lumipas na" (Rev. 21:4).

a) wala nang sakit, kirot o kamatayan, dalamhati o pag-iyak

b) katapusan na ng pangungulila, kahinaan, kabiguan at kasalanan

c) katapusan na ng digmaan, taggutom, at mga kalamidad

d) wala nang gabi, kadiliman, nasasayang na oras

e) katapusan na ng pagkakahiwalay sa kapwa mananampalataya

f) wala nang pagkabigo o di-natupad na mga hangarin

g) wala nang mga pagsisisi, takot o pag-aalinlangan

h) wala nang tukso ni Satanas o pang-akit ng mundo

Kahanga-hanga, siyempre, ang mga bagay na nasa langit. Pero pasalamatan din natin ang Panginoon sa mga bagay na wala roon.

Magulong Gitnang Silangan: Tumayo Nga Po ang Tunay na mga Palestino! (Hulyo-Agosto 2002)

Mula sa Uplook, Hulyo-Agosto 2002. Artikulo.

Sino ang mga Palestino? Sa personal na antas, sila ay ilan sa mabubuti kong kaibigan, mga kapatid kay Cristo. Marami sa mga mananampalataya sa Gitnang Silangan ay mga Palestino. Naiipit sa gitna ng "nag-uumpugang bato," gaya ng kasabihan, itinatakwil sila ng karamihan sa mga Israeling Judio at tinatanggihan ng mga Palestinong Muslim. Hindi madali ang kanilang kalagayan.

Balik tayo sa tanong. Gaya ng nabanggit sa naunang kolum, ang mga taong ito ay hindi mga Filisteo (ang "Palestine" ay galing sa lumang pangalang Romano para sa Israel, na ipinangalan sa mga Filisteo para burahin ang karapatan ng mga Judio sa lupain). Sila ay mga Arabe, kahawig ng ibang mga Arabe sa buong Gitnang Silangan. Sa katunayan, nang iguhit ng mga British ang hangganan sa pagitan ng Palestine at Jordan, ang magkakapatid na nakatira sa magkabilang panig ng linya ay naging Jordanian o Palestino depende sa kanilang bayan.

Kung gayon, sino ang mga Arabe? Ang lupain ng Arabia ay isang malaking disyertong peninsula sa timog at silangan ng Israel. Halos isang-katlo ng laki ng U.S., pero (bago natuklasan ang petrolyo sa makabagong panahon) ang kaya lamang nitong buhayin ay ang pinakasimpleng lagalag na pamumuhay. Hindi gaanong pinapansin ng mga naninirahan sa disyerto ang mga

hangganan ng bansa, at nakatira sila hindi lang sa mismong Arabia kundi pati sa mga disyertong bahagi ng tinatawag ngayong timog Jordan (ang Edom sa Biblia) at sa timog Israel.

Mukhang sa rehiyong ito ipinadala ni Abraham ang mga anak ni Keturah at ng kanyang mga asawang-lingkod, "pasilangan, sa lupaing silanganan" (Gen. 25:6). Gumala rin ang mga inapo ni Ishmael at ni Esau sa mga ruta ng kalakalan mula oasis hanggang oasis. Marami sa kanila ang naging "mga prinsipe" na tulad ng mga sheik sa disyerto, na namamahala sa isang malaking angkan o tribo.

Mababasa natin na tumanggap si Solomon ng buwis mula sa mga hari ng Arabia (1 Ki. 10:15), gaya rin ng mabuting Haring Jehoshaphat (2 Chron. 17:11); pero noong panahon ni Jehoram ay sinamsam nila ang kanyang bahay at tinangay ang ilan sa kanyang pamilya (21:17). Kalaunan ay itinaboy sila pabalik ni Uzziah (26:7).

Nang sapilitang alisin sa lupain ang karamihan ng mga Israelita noong pagkabihag, may ilang Arabeng lumipat doon at naging sakit ng ulo ni Nehemiah nang sinisikap niyang muling itatag ang Jerusalem bilang kabisera ng Israel (Neh. 4:7-8). Akala nila ay may karapatan sila sa lungsod kung saan "pinili ng Diyos na ilagay ang Kanyang pangalan" (Deut. 16:11), pero sinabi sa kanila ni Nehemiah na sila ay "walang bahagi, ni karapatan, ni alaala, sa Jerusalem" (Neh. 2:20). Pamilyar ba?

Nangingibabaw sa mga Guho ng Panahon (Setyembre 2002)

Mula sa Uplook, Setyembre 2002. Editoryal.

Kaluwalhatian? Sa isang krus? Paano nangyari iyon?

Isa sa pinakasimpleng uri ng konstruksyon ang pagdudugtong ng dalawang biga. Kahit ang mga taong hindi marunong magwelding o magmason ay kayang magpako sa kahoy. Ganoon ang krus.1

Ang burol na pinagtayuan ng krus ay mahihiyang tawaging bundok. Bagaman ito ang hilagang dulo ng Bundok Moriah, wala itong matatarik na hangganan ng mga lambak ng Kidron at Hinnom na gaya ng nasa timog na gilid. Bagay itong lugar ng pagpapapako (kung may lugar mang bagay para doon) dahil sapat ang taas nito para makita ng mga dumaraan ang kawawang biktima, habang malapit pa rin para marinig niya ang mga panunuya at pangungutya ng mga nagdaraan.

Ang lungsod na sa labas ng pintuan nito naganap ang sukdulang kahihiyan ay halos hindi matatawag na lungsod na pandaigdigang klase. Hindi man lang ito kinikilala ng mga namamahala rito bilang kabisera ng bansa; ang Caesarea Maritima ang may karangalang iyon. Kung hindi dahil sa gulong idinulot nito sa mga mananakop, baka hindi man lang nabanggit ang Jerusalem sa kasaysayan ng Roma. Ang lungsod—ang burol—ang puno—lahat ay tila nagbabadya ng isang pangyayaring hindi maaalala sa maruming kasaysayan ng kalupitan ng tao sa kapwa tao. Pero sino ang mag-aakalang isusulat balang araw, "Huwag nawang

mangyari na ako'y magmapuri, maliban sa krus" (Gal. 6:14)!

Paano nangyari na ang Isang nag-angking Siya ang matagal nang hinihintay na Mesiyas ng Israel ay ipinako sa isang puno? Kung napatunayan ng mga pinuno ng bansa na nagkasala Siya ng kalapastanganan, bakit hindi Siya binato hanggang mamatay gaya ng itinakda ng kautusan? (Lev. 24:16). Higit sa isang pagkakataon ay dumampot na ng bato ang mga tao para batuhin Siya. At hindi dapat isiping hindi Siya binato dahil wala nang kapangyarihan ang mga Judio na magpapatay ng mga kriminal. Maaaring totoo iyon nang opisyal, pero hindi nila iyon inalala kay Stephen (Acts 7:58) o kay Paul man (Acts 14:19).

Siyempre, inilarawan na ni David ang paraan ng kamatayan ng kanyang lalong dakilang Anak isang libong taon bago pa nangyari: "Binutas nila ang Aking mga kamay at ang Aking mga paa" (Ps. 22:16). Idinagdag ni Zechariah: "Sila'y titingin sa Akin na kanilang pinalagpasan..." (Zech. 12:10). Pero si Peter ang nakakita ng isang padron sa pakikitungo ng Israel sa mga haring itinakwil. "Ibinangon ng Diyos ng ating mga ninuno si Jesus, na inyong pinatay at ibinitin sa isang puno" (Acts 5:30). Sa teknikal na pananalita, ibinitin nila Siya sa puno at saka pinatay, pero tila iniuugnay ito ni Peter sa pagpatay ng Israel sa mga haring Gentil na tinalo nila nang sakupin nila ang Canaan. Bawat isa sa kanila ay pinatay nila at ibinitin sa mga puno. Iisa lamang na pinakitunguhan nang ganoon ang "Hari ng mga Judio." Hindi kataka-takang tinutulan ng mga pinuno ang pagkakasulat ng paratang na inilagay sa ibabaw ng Kanyang ulo.

Natakot ba sila na kung babatuhin Siya ay magkakaroon sila ng isang martir? Napagtanto ba nila na ang solusyon ay ipapatay Siya sa mga Romano sa paraan ng mga Romano? ("Ipako sa krus!" sigaw nila.) Sinong Judiong may paggalang sa sarili ang sasamba sa isang ibinitin sa puno? Sapagkat "Sinumpa ang bawat ibinibitin sa punong kahoy" (Gal. 3:13). Itinala ni Paul ang masayang pangyayari. Gusto ng mga Judio na gawing sumpa si Jesus—at ganoon din ang gusto ng Diyos! "Tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng kautusan, nang Siya'y gawing sumpa para sa atin... upang ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil sa pamamagitan ni Jesu-Cristo" (Gal. 3:13-14). Akalain mo! Ang mga Judio, sa pagpapabitin sa Kanya sa puno, ay hindi lang nagbigay-daan para harapin ng Diyos ang sumpa ng kasalanan, kundi para madala rin ang mga Gentil sa pagpapala!

Ngayong buwan, tumitigil sandali ang mundo para alalahanin ang trahedya noong nakaraang Setyembre 11, nang ang isa sa mga kamangha-manghang gawa ng inhinyeriya ng tao ay naglaho sa harap ng ating mga mata gaya ng hamog sa umaga. Kay higpit ng kapit ng ating puso sa matibay na lupang tinatapakan natin sa Kalbaryo. Kapag bumalik na sa alabok ang lahat ng itinayo ng tao, iisang istruktura ang mananatili. Siyempre, hindi ang kahoy at mga pako ang mananatili, kundi ang walang hanggang katotohanan ng magaspang na altar ng tao at ng pinagpalang Kordero ng Diyos.

Sa krus ni Cristo ako'y nagmamapuri, nangingibabaw
sa mga guho ng panahon;
Ang lahat ng liwanag ng banal na kasaysayan ay
nagtitipon sa paligid ng dakila nitong ulo.

1. Sa mga nag-aakalang ang ginamit sa pagpapako sa Tagapagligtas ay isang tulos lamang, ipinapaalala ko sa kanila ang maingat na piniling patunay na hiningi ni Thomas, "Malibang makita ko sa Kanyang mga kamay ang bakas ng mga pako..." (Jn. 20:25). Kung tulos ang ginamit, iisang pako lang ang kakailanganin para ipako ang mga kamay.

Pag-iisip sa Labas ng Kahon (Oktubre 2002)

Mula sa Uplook, Oktubre 2002. Editoryal.

Hindi ko na kayang takpan pa ito.

Paboritong proyekto ito na ibinibigay ng mga guro sa mga estudyante sa elementarya—ang shoebox diorama. Binubutasan ang takip ng kahon para pumasok ang liwanag at may isa pang butas sa dulo para silipan. Pagkatapos, gagamitin ng bata ang kanyang pagkamalikhain (kadalasang tinutulungan ng mga beterano sa shoebox, sina Nanay at Tatay) para lumikha ng isang napakaliit na mundo sa loob ng kahon. Ang mga sanga ay nagiging puno, ang maliliit na bato ay nagiging malalaking batuhan, at ang bulak ay nagsisilbing niyebe. Ilang pigura—hindi laging tama ang proporsyon—ang bumubuo sa tanawin.

Isang linggo noong unang panahon, ginawa mismo ng Diyos ang proyekto.* Gumawa rin Siya ng isang munting mundo sa loob ng nakapaligid na mga pader ng panahon at espasyo, at pinuno ito ng mga nilalang. Tinakpan Niya ito ng bughaw na takip. Dito at doon sa itaas ay tumatagos ang liwanag.

Pero may nangyari sa kahong-mundo ng Diyos na hindi kailanman nangyari sa ating maliliit na kahon. Kahit napakaliliit ng mga nilalang, nagsimula silang mag-isip na sila ay napakalaki kumpara sa tunay nilang kalagayan. Kumbinsido sila na kung magiging malaya lang sila sa Gumawa ng Kahon, magiging gaya na sila Niya! Kabaliwan! Pero ngayon, pagkaraan ng libu-libong taong puno ng luha, karamihan sa mga nakatira sa

kahon ay hindi lang nagsisikap mamuhay nang hiwalay sa kanilang Manlilikha, gusto pa nilang kumbinsihin tayo na wala namang sinuman sa labas ng kahon. Hindi nakapagtataka na ang kahon at ang laman nito ay nasa napakasamang kalagayan.

Pumasok ang Anak ng Gumawa ng Kahon. Puno ng habag para sa mga hangal na nilalang, kusa Niyang inihandog ang Kanyang sarili para sa isang misyong napakaradikal, napakadakila, na Diyos lang ang makaiisip nito (tingnan ang Rom. 11:33-34). Papasok Siya sa kahon! Papasok, hindi bilang makapangyarihang Tagapagmana ng Lahat, kundi bilang isang sanggol na nakatira sa kahon! O ang kahanga-hangang bagay na ito —na nakayanan ng kahon ang Kanyang pagpasok—at pagkatapos, isang lalo pang kahanga-hanga—na hahayaan Niyang itapon Siya ng mga nakatira sa kahon palabas ng kahon, tinatanggihan ang Kanyang karapatan sa kahon at ang Kanyang alok na tumulong. Pero ang pinakakahanga-hanga sa lahat ay ito—na hindi lang Niya tayo pinatawad sa ganoong paglaban, kundi ginamit pa Niya ito bilang batayan para magbigay ng daan upang ang mga nakatira sa kahon ay makaalis balang araw sa munting kahon at manirahang kasama Niya sa Lupain sa Kabila ng Bughaw.

Langit ang hangganan? Hindi na ngayon. Sa katunayan, bawat mananampalataya ay itinuturing na manlalakbay na dumaraan lang sa Lupaing ito ng Maliliit na Bagay, isang dayuhang hindi bagay dito. Ipinahayag ng Anak ng Gumawa ng Kahon (bago Siya umalis sa kahon), "...kinapootan sila ng mundo, sapagkat sila'y hindi taga-mundo, gaya Ko na hindi taga-mundo. Hindi Ko idinadalangin na alisin Mo sila sa mundo, kundi ingatan Mo sila sa masama. Sila'y hindi taga-mundo, gaya Ko na

hindi taga-mundo.... Kung paanong Ako'y isinugo Mo sa mundo, gayon din naman sila'y isinugo Ko sa mundo" (Jn. 17:14-18). Hindi kabilang sa kahon? Isinugo sa kahon? Hindi ba tayo laging narito? Hindi ayon sa Panginoong Jesus. Tayo ay "ipinanganak mula sa itaas," ang kahulugan ng salitang Griyego na ano-then, na isinaling "ipinanganak na muli" sa John 3. Kaya nga ang ating pagkamamamayan "ay nasa langit; mula roon ay hinihintay rin natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo" (Phil. 3:20).

Kaya kapag pakiramdam mo ay nakakulong ka, tandaan mong pansamantala ka lang dito. Tayo ay mga ahente ng langit, narito para sa isang misyong may walang hanggang kahalagahan. Kailangan nating tapusin ang trabaho, sa paraang gusto ng langit. Pagkatapos, aalis na tayo rito. Paalam, munting kahon. Naghihintay na ang Lupain sa Kabila ng Bughaw.

* Hindi ganap na walang kaugnayan sa Biblia ang larawang ito. Sa halip na shoebox, tinatawag ng Panginoon ang lupa na Kanyang tuntungan ng paa (Isa. 66:1). Kung ang kalangitang puno ng bituin ang Kanyang trono at ang lupa ang Kanyang tuntungan, ano kaya ang hitsura ng palasyo?

Ang Lalaking May Tatlong Una (Nobyembre 2002)

Mula sa Uplook, Nobyembre 2002. Editoryal.

Isang kahanga-hangang larawan ng ating Kampeon.

Puno ang Lumang Tipan ng magagandang larawan ng ating Tagapagligtas. Makikita Siya kahit saan ng mga may matang nakakakita. Pero isa sa pinakakahanga-hanga sa mga banal na paglalarawang ito ay ang lalaking nagngangalang Joshua. Bagaman maraming pagkakaugnay ang maaaring makita, may tatlong "una" na kapansin-pansing namumukod.

ANG LALAKING NAMUMUHAY AYON SA AKLAT: Nang tanggapin ni Joshua ang kanyang tagubilin pagkamatay ni Moses, nakatali ito sa Aklat: "Ang aklat na ito ng kautusan ay huwag hihiwalay sa iyong bibig, kundi pagbubulay-bulayan mo araw at gabi, upang iyong maingatang gawin ang ayon sa lahat na nakasulat dito: sapagkat kung magkagayo'y iyong pagpapalain ang iyong lakad, at kung magkagayo'y magtatamo ka ng mabuting kapalaran" (1:8).

Gaya ng isinulat ni C. H. Waller,

Si Joshua ang unang taong tumanggap ng isang kopya ng Banal na Kasulatan para maging gabay niya. Ang unang pagbanggit sa Aklat ng mga aklat ay kaugnay ng kanyang pangalan: "Isulat mo ito na pinakaalaala sa isang aklat, at ipagbigay-alam mo kay Joshua." Ano pa ang ibig sabihin nito kundi ito: na ang lahat ng kasulatan mula una hanggang huli ay isinulat para sa Kanya na tutupad sa mga ito, ang tunay na Joshua, ang Panginoon

nating Tagapagligtas mismo! Siya ang nagsabi, "Ang Aking mga tainga ay Iyong binuksan. Narito, Ako'y dumating: sa balumbon ng aklat ay nasusulat tungkol sa Akin, upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos"... At kapag dumating Siyang muli, tatapusin Niya ang pagtupad dito. Ang lahat ng kautusang ibinigay pero hindi kailanman tinupad; ang mga kababalaghang inihula pero hindi kailanman nakita; ang templong sinukat pero hindi kailanman itinayo; ang mga kapistahang itinakda pero hindi kailanman ipinagdiwang; ang kaluwalhatiang ipinangako; ang kahariang ipinapanalangin natin; ang buhay na ngayon ay nakatago... lahat ng ito ay ibibigay sa tunay na Joshua kapag dumating Siyang muli... Hindi natin mararating ang katapusan ng Kanyang Salita hangga't hindi natin nararating ang katapusan ng Kanyang Kaharian.

ANG LALAKING NAGDADALA NG PANGALAN: Noong una, ang lingkod ni Moses ay pinangalanang Oshea (na ang ibig sabihin ay "kaligtasan") ng kanyang mga magulang (tingnan ang Num. 13:8). Nang makita ni Moses ang kakayahang mamuno ng binatang ito, natakot kaya siya na baka isipin ng mga tao na ang binatang ito ang kanilang kaligtasan? Anuman ang dahilan, pinalitan ni Moses ang pangalan ng kanyang tinuturuan ng Jehoshua (na ang ibig sabihin ay "si Jehovah ay kaligtasan"), isang pangalang pinaikli kalaunan sa mas madaling Joshua. Pero ang mismong pangalang ito, na binuo ni Moses, ang kalaunan ay ibinigay sa pamamagitan ng utos ng Diyos sa Anak ng birhen noong gabing iyon sa Bethlehem. Alam ng marami na ang anyong Griyego ng Joshua ay Jesus. Marahil hindi gaanong alam na binuo ang pangalang ito

para maging mas angkop na titulo ng lalaking magiging larawan ng ating Kampeon.

ANG LALAKING NAGDADALA SA KAPAHINGAHAN: Kabilang sa maraming hamong hinarap ni Joshua sa pagpasok sa teritoryong laban sa kanila ay ang pananagutang dalhin ang bayan ng Diyos sa kapahingahan. Pero, sabi ng banal na tala sa Lumang Tipan, "Sinabi ng Panginoon sa kanya, Ikaw ay matanda na at puspos ng mga taon, at may nalalabi pang napakaraming lupain na aariin" (Josh. 13:1). Lalo pang matalas ang komentaryo ng Bagong Tipan: "Sapagkat kung sila'y binigyan ni Jesus (ibig sabihin, ni Joshua) ng kapahingahan, ay hindi na sana Siya nagsalita pagkatapos tungkol sa ibang araw" (Heb. 4:8). Pero dapat kilalanin ang sukat ng tagumpay ni Joshua. Ang henerasyong namatay sa ilang—mga kasabayan ni Joshua—"ay hindi nakapasok dahil sa kawalan ng pananampalataya." Pero paano naman ang kanilang mga anak, na pinamunuan ni Joshua?

Masigla ang kanilang pasimula, nangako kay Joshua, "Lahat ng iyong iniuutos sa amin ay aming gagawin, at saan mo man kami suguin ay pupunta kami" (1:16). Pero tiyak na nakadismaya rin sila, hindi ba? Hindi—pakinggan ang kabilang dulo ng aklat: "At naglingkod ang Israel sa Panginoon sa lahat ng araw ni Joshua, at sa lahat ng araw ng mga matanda na nabuhay nang lalong matagal kay Joshua" (24:31). Nagawa nila! Ang buhay ng paglilingkod, ang landas ng tagumpay, ay tunay na posible. Pero para lamang ito sa mga sumusunod sa Tagapag-ingat ng Aklat, sa Tagapagdala ng Pangalan, sa Tagapagdala ng Kapahingahan.

Gilgal: Isang "Dapat" para sa Bagong Mananampalataya (Nobyembre 2002)

Mula sa Uplook, Nobyembre 2002. Pag-aaral sa Biblia.

Ang base camp ng Israel, na ang pangalan ay nangangahulugang "iginulong palayo," ay sinadyang maging lugar ng bagong simula. Nang muling dumaloy ang Ilog Jordan, isinara nito ang Israel mula sa dati nilang pamumuhay. Hindi na sila mga alipin sa kampo ng sapilitang paggawa, sapagkat ang iginulong palayo ay "ang kadustaan ng Egypt." Tinawag silang mga anak ni Israel, pero ngayon ay nasa Israel na sila; nasa tahanan na sila. Ang mga buto ni Joseph, na dinala sa pinakamahabang prusisyon ng libing sa kasaysayan, ay maihihimlay na rin sa wakas. Gayundin, dapat tuluyang tumalikod ang bagong Kristiyano sa dating buhay, at "alisin ang lumang lebadura" (1 Cor. 5:7), kung hindi ay magpapatuloy ang impluwensya nito sa nakasisirang gawain nito. "Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at kayo'y magsihiwalay, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng anumang bagay na marumi; at kayo'y Aking tatanggapin, at Ako'y magiging Ama sa inyo, at kayo'y magiging mga anak Kong lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat" (2 Cor. 6:17-18).

Sa Gilgal tinuli ang mga lalaki. Gaya ng itinuro ni Paul, sa ating panahon "ang pagtutuli ay sa puso, sa espiritu, hindi sa titik; na ang papuri ay hindi mula sa mga tao, kundi mula sa Diyos" (Rom. 2:29). Mabuting tapos na tayo sa palakpak ng mundo at ang hangarin na lang natin ay mapalugdan ang Panginoon na bumili sa atin mula sa pamilihan ng alipin sa Egypt.

Dito rin tumigil ang manna at unang kinain ng bayan ang "lumang ani ng lupain," ibig sabihin ang aning isang buong taong inihanda bago anihin. At nakatutulong na malaman natin na kung tayo man ay tinutustusan ng Diyos sa paraang himala araw-araw, nagpapadala ng tinapay nang tuwiran mula sa langit, o tinutustusan Niya tayo sa karaniwang paraan sa pamamagitan ng araw-araw na pagtatrabaho, lahat ay mula sa Kanyang bukas-palad na kamay.

Sa Gilgal nila unang ipinagdiwang ang Paskuwa sa lupain. Ang unang Paskuwa ay "ang tunay na pangyayari," ang gawa ng Panginoon sa paglampas o pag-aaligid sa itaas ng mga sambahayang may bahid ng dugo noong gabing dumaan ang anghel na mamumuksa sa lupain ng Egypt. Gaano kalayo marahil ang pakiramdam niyon sa Gilgal—gaya ng kung minsan ay tila malayo sa atin ang Kalbaryo kapag nagtitipon tayo para alalahanin na "si Cristo na ating Paskuwa ay inihandog para sa atin." Pero hindi sana sila kailanman nakarating sa Canaan kung wala iyon, at kung wala ang Kalbaryo, mga alipin pa rin sana tayo, mga "ari-arian" ni Satanas, nasa mga kamay ng "malakas na lalaking may sandata."

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.